

Sygn. akt VIII GC 73/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Agnieszka Górska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Perkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa W. M.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o uchylenie uchwały wspólników i zapłatę

I uchyla uchwałę nr 2 nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 7 stycznia 2016 r. w sprawie zmiany uchwały nr 8 zwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) z dnia 26 czerwca 2015 r. o przeznaczeniu części zysku netto za rok 2014 na dywidendę dla udziałowców;

II umarza postępowanie w zakresie roszczenia o zapłatę;

III zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda W. M. kwotę (...) (dwóch tysięcy dwustu sześćdziesięciu czterech) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygnatura akt: VIII GC 73/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 5 lutego 2016 roku W. M. wniósł o zapłatę od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 91368 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 1 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz o uchylenie uchwały nr 2 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki z dnia 7 stycznia 2016 roku w sprawie zmiany uchwały nr 8 Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników P.-G. z dnia 26 czerwca 2015 roku o przeznaczeniu części zysku netto za rok 2014 na dywidendę dla udziałowców, jako sprzecznej z prawem i uchwałami Spółki i zmierzającej do szykanowania powoda oraz naruszającej dobre obyczaje, a także mającej na celu pokrzywdzenie powoda jako wspólnika spółki.

W uzasadnieniu powód wskazał, że uchwałą nr 8 z 26 czerwca 2015 roku Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z o.o. przeznaczono na wypłatę dywidendy dla udziałowców kwotę 240.000,00 złotych, ustalając termin wypłaty na 31 sierpnia 2015 roku. Termin wypłaty dywidendy został następnie dwukrotnie przedłużony, ostatecznie do 31 grudnia 2015 roku. Mimo upływu tego terminu wypłata należnej powodowi dywidendy nie nastąpiła, ani też w czasie tym nie podjęto uchwały o zmianie terminu wypłaty dywidendy. Podkreślił, że podstawą tych działań było rzekome działanie powoda na szkodę spółki i zarzucił, że nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słubicach w sprawie II K 490/06 został uniewinniony od wszelkich zarzutów działania na szkodę spółki, a tym samym nie istnieją nawet domniemania winy powoda i jakiegokolwiek działania na szkodę spółki.

W dniu 4 marca 2016 roku powód wniósł pismo procesowe, w którym cofnął powództwo w zakresie żądania zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kwoty 91368 złotych, podtrzymując równocześnie powództwo o uchylenie uchwały nr 2 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z o.o.

W odpowiedzi na pozew pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że zaskarżona uchwała zmieniła wcześniejszą uchwałę ustalającą datę wypłaty dywidendy i została podjęta przez to samo gremium, które podjęło pierwotną uchwałę o dacie wypłaty dywidendy. Podkreśliła, że ustawa nie oznacza terminu do wypłaty dywidendy oraz zarzuciła, że powód nie uzasadnił konkretnie swojego żądania i nie wykazał, w jaki sposób jest szykanowany, ani też nie wyjaśnił, jakie przesłanki przemawiają za uchyleniem zaskarżonej uchwały. Podkreśliła przy tym, że wyrok uniewinniający powoda został uchylony wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie z dnia 25 czerwca 2015 roku, zaś postanowienie o odmowie zabezpieczenia majątkowego również uchylono postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2 marca 2016 roku, II AKz 84/16. W ocenie pozwanej istnieją istotne przesłanki, aby przesunąć datę wypłaty dywidendy do czasu udzielenia zabezpieczenia majątkowego, a podstawą formalną do takich przypuszczeń są akt oskarżenia oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 2 marca 2016 roku.

Na rozprawie w dniu 5 października 2016 roku powód podtrzymał swoje stanowisko, domagając się uchylenia uchwały nr 2 podjętej 7 stycznia 2016 roku. Podniósł również, że w chwili podejmowania uchwały o wypłacie dywidendy oraz w dniu 7 stycznia 2016 roku nie istniało zabezpieczenie na jego mieniu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym 11 stycznia 2002 roku; jej wspólnikami są H. S. (51 udziałów) oraz W. M. (47 udziałów) i E. K. (2 udziały). Członkami zarządu spółki są H. S. jako prezes oraz E. K. jako wiceprezes, uprawnieni do reprezentacji spółki jednoosobowo. Przedmiotem działalności spółki jest świadczenie usług transportowych, agencji celnej, usług doradczych, pośrednictwa ubezpieczeniowego i finansowego.

Niesporne, a nadto:

- informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS – k. 94-97;

- umowa (...) spółki z o.o. – k. 98-100;

W dniu 26 czerwca 2015 roku odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) spółki z o.o., na którym reprezentowane było 100% kapitału. Powoda reprezentował pełnomocnik – R. K.. Zgromadzenie to, głosami H. S. i E. K., podjęło między innymi uchwałę nr 8, w której §1 postanowiono – wobec zatwierdzenia sprawozdania (...) spółki (...) za rok 2014 – przeznaczyć na wypłatę dywidendy dla udziałowców kwotę 240.000 złotych, zaś w §2 przewidziano wypłatę dywidendy, po potrąceniu podatku, proporcjonalnie do posiadanych udziałów – do dnia 31 sierpnia 2015 roku.

Dowód:

- protokół Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z o.o. z 26.06.2015r. wraz z uchwałą nr 8 – k. 8-19;

Na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, które odbyło się 19 sierpnia 2015 roku, na którym reprezentowane było 100% kapitału, przy sprzeciwie pełnomocnika powoda, podjęto uchwałę nr 3. Uchwała ta zmieniła §2 uchwały nr 8 Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z o.o. z dnia 26 czerwca 2015 roku, ustalając datę wypłaty dywidendy na dzień 31 października 2015 roku.

Przed głosowaniem nad uchwałą H. S. stwierdził, że w związku ze staraniami spółki o ponowne ustanowienie zabezpieczenia na majątku W. M. w związku z roszczeniami spółki wobec wspólnika podjęcie uchwały jest uzasadnione oraz uprzedził, że ustalony termin wypłaty dywidendy dla wspólników nie ma charakteru terminu ostatecznego.

Dowód:

- protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z o.o. z 19.08.2015r. wraz z uchwałą nr 3 – k. 21-25;

Kolejne Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odbyło się 29 października 2015 roku. Wspólnicy – przy sprzeciwie W. M. – podjęli uchwałę nr 2 zmieniającą uchwałę nr 8 Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z o.o. z dnia 26 czerwca 2015 roku co do daty wypłaty dywidendy na dzień 31 grudnia 2015 roku.

Dowód:

- protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z o.o. z 29.10.2015r. wraz z uchwałą nr 2 – k. 27-32;

W dniu 7 stycznia 2016 roku odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) spółki z o.o., na którym obecni byli wspólnicy: H. S., E. K. oraz jako pełnomocnik W. R. K.. Uchwałą nr 2 zmieniono §2 uchwały nr 8 Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki (...) z 26 czerwca 2015 roku, przesuując wypłatę dywidendy do dnia 30 czerwca 2016 roku. R. K. jako pełnomocnik W. M. zgłosił do protokołu sprzeciw wobec podjęcia przedmiotowej uchwały i poprosił o zaprotokołowanie sprzeciwu.

H. S. uzasadniając podjęcie tej uchwały przywołał fakt, że przed Sądem Okręgowym w Gorzowie Wielkopolskim toczy się postępowanie w sprawie o sygn. akt: II K 133/15 przeciwko W. M.; spółka stoi na stanowisku, że należy ponownie wystąpić do Sądu z wnioskiem o ustanowienie zabezpieczenia na majątku W. M., zwłaszcza że ostatnio wyzbył się on jego części, co w przyszłości może utrudnić zaspokojenie roszczeń spółki, wynikających z ewentualnego wyroku skazującego. W ocenie zarządu spółki, dla realnego zabezpieczenia ścisłości odszkodowania zasądzonego na rzecz spółki ze strony W. M. zachodzi konieczność zabezpieczenia na dywidendzie za rok 2014 oraz przedłużenia terminu wypłaty dywidendy. Prezes pozwanej wyraził również nadzieję, że czas ten wystarczy, by w sprawach tych zapadły wyroki.

Dowód:

- protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) spółki z o.o. z 07.01.2016r. wraz z uchwałą nr 2 – k. 33-36;

W dniu 4 stycznia 2016 roku W. M. skierował do zarządu (...) spółki z o.o. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 91368 zł z tytułu zaległej dywidendy za rok 2014 wraz z ustawowymi odsetkami licząc od dnia pierwotnego terminu wypłaty dywidendy.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z 04.01.2016r. – k. 76;

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słubicach wydanym w sprawie II K 490/16 w dniu 27 maja 2014 roku W. M. został uniewinniony od zarzutu m.in. wyrządzenia spółce szkody majątkowej w wielkich rozmiarach.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z 27.05.2014r. – k. 59-68;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 24 września 2014 roku, wydanym w sprawie II K 490/06 uchylono zabezpieczenie majątkowe ustanowione na majątku oskarżonego W. M., w tym również na 47 udziałach i praw wynikających z tych udziałów w (...) spółce z o.o.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 17 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie IV Kz 428/14 postanowienie Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 24 września 2014 roku zostało utrzymane w mocy.

Dowód:

- postanowienie Sądu Rejonowego w Słubicach z 24.09.2014r. – k. 49-50;
- postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z 17.12.2014r. – k. 51-53;

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 25 czerwca 2015 roku uchylono wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 27 maja 2014 roku w części dotyczącej uniewinnienia W. M. od popełnienia czynów opisanych w pkt I, II, III i VI części wstępnej wyroku.

Dowód:

- wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z 25.06.2015r. – k. 109;

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim wydanym w sprawie II K 133/15 dnia 9 listopada 2015 roku nie uwzględniono wniosków oskarżyciela posiłkowego (...) spółki z o.o. z siedzibą w S. w przedmiocie ustanowienia zabezpieczenia majątkowego na mieniu W. M. poprzez zajęcie 47 udziałów w przedmiotowej spółce.

Dowód:

- postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z 09.11.2015r. – k. 54-58;

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2 marca 2016 roku w sprawie II AKz 84/16 uchylono postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 1 lutego 2016 roku wydane w sprawie II K 133/15, którym odmówiono uwzględnienia kolejnego wniosku (...) spółki z o.o. w S. o zabezpieczenie majątkowe na mieniu W. M..

Dowód:

- postanowienie Sąd Apelacyjnego w Szczecinie z 02.03.2016r. – k. 110-115;

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wydanym 12 lipca 2016 roku w sprawie II AKz 292/16 uchylono postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 marca 2016 roku, II K 133/15 w przedmiocie odmowy uchylenia zabezpieczenia majątkowego na podstawie art. 437 §2 k.p.c.

Dowód:

- postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 12.07.2016r. – k. 164-167;

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim wydanym 28 września 2016 roku zabezpieczono na mieniu W. M. wykonanie grożącej mu kary grzywny i obowiązku naprawienia szkody do wysokości 2618585,50 zł, między innymi poprzez zajęcie należących do niego udziałów w (...) spółce z o.o. w S..

Dowód:

- postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z 28.09.2016r. – k. 176-181;

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną powództwa stanowi przepis art. 249 § 1 k.s.h., który stanowi, że uchwała wspólników sprzeczna z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godząca w interesy spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie wspólnika może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, których autentyczność nie budziła wątpliwości; dokumenty te (protokoły Zgromadzeń Wspólników z 26 czerwca 2015 roku, 19 sierpnia 2015 roku, 29 października 2015 roku oraz 7 stycznia 2016 roku, jak również wydawane przez Sąd Rejonowy w Słubicach, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim oraz Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyroki i postanowienia) pozwalały na ustalenie faktów mających istotny związek z podjęciem zaskarżonej uchwały w kontekście roszczenia powoda. Wtórne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego miały dowody z dokumentów naprowadzone przez strony w istocie nie dla wykazanie istnienia bądź nieistnienia przesłanek z art. 249 §1 k.s.h., lecz na okoliczność konfliktu między wspólnikami pozwanej spółki i wysokości wynagrodzeń członków zarządu pozwanej.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka R. K. – pełnomocnika W. M.. Świadek ten miał zeznawać na okoliczność podejmowania przez pozwaną uchwał rażąco naruszających interesy spółki i przepisy prawa, jak również na okoliczność przyznawania członkom zarządu pozwanej wysokich nagród. Okoliczności te nie miały jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiocie uchylenia uchwały nr 2 z dnia 7 stycznia 2016 roku dotyczącej przesunięcia terminu wypłaty dywidendy. Wobec dostatecznego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy oraz niestawiennictwa reprezentanta pozwanej pomięto dowód z przesłuchania stron.

Przed przystąpieniem do oceny zasadności powództwa w świetle obowiązujących przepisów w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że powództwo spełnia określony w kodeksie spółek handlowych wymóg odnoszący się do zachowania terminu zaskarżenia uchwał. Zgodnie z art. 251 k.s.h. powództwo o uchylenie uchwały wspólników należy wnieść w terminie miesiąca od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, nie później jednak niż w terminie sześciu miesięcy od dnia powzięcia uchwały.

Powód powziął wiadomość o podjęciu zaskarżonej uchwały w dniu, w którym odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników, tj. w dniu 7 stycznia 2016 roku. Niniejsze powództwo zostało wniesione w dniu 5 lutego 2016 roku (data nadania pozwu w urzędzie pocztowym), a więc z zachowaniem jednomiesięcznego terminu.

Legitymację do wytoczenia niniejszego powództwa powód wywodził z art. 250 pkt 2 k.s.h., który stanowi, iż prawo do wytoczenia powództwa o uchylenie uchwały wspólników przysługuje wspólnikowi, który głosował przeciwko uchwale, a po jej powzięciu zażądał zaprotokołowania sprzeciwu. W zakresie uchwały objętej zaskarżeniem przesłanki te, a więc zarówno fakt pozostawania w stosunku spółki, głosowanie przeciwko uchwale (przez pełnomocnika) i zgłoszenie sprzeciwu zostały niewątpliwie spełnione.

W tym stanie rzeczy rozważyć należało, czy spełnione zostały przesłanki z art. 249 §1 k.s.h. W rozpoznawanej sprawie powód powoływał się na sprzeczność zaskarżonej uchwały z dobrymi obyczajami dowodząc także, że ma ona na celu pokrzywdzenie powoda.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że pojęcie dobrych obyczajów jest generalną klauzulą opartą na kryterium ocennym zaczerpniętym z zasad powszechnej obyczajowości, a każdy przypadek ich naruszenia należy rozpatrywać *in concreto*. Przyjmuje się też, że przez dobre obyczaje należy rozumieć takie zachowania, które wpływają pozytywnie na funkcjonowanie spółki i jej otoczenie gospodarcze oraz są związane z przestrzeganiem uczciwości kupieckiej przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Dobre obyczaje to ogólne reguły uczciwości kupieckiej pojawiające się w związku z prowadzeniem działalności handlowej przez przedsiębiorców, obowiązujące wszystkich uczestników obrotu handlowego. Dobre obyczaje powstają na przestrzeni określonego, zazwyczaj dłuższego czasu, tak że przez ich powtarzalność stają się dobre, to jest aprobowane, przyjęte, a w końcu wymagane (por. J. Szwaja, Kodeks Spółek Handlowych, Komentarz, 1998, t. II; wyrok SN z 16.10.2008 r., III CSK 100/08).

Pokrzywdzenie wspólnika natomiast ma miejsce wówczas, gdy w wyniku uchwał w majątku wspólnika powstanie szkoda lub jego pozycja w spółce ulegnie zmniejszeniu, co może wiązać się z pogorszeniem jego sytuacji udziałowej bądź osobistej. Może polegać na odebraniu praw lub zwiększeniu obowiązków. Wobec tego pokrzywdzenie wspólnika to nie tylko powstanie szkody w jego majątku; może być również odnoszone do jego pozycji, dobrego imienia, naruszenia zasady równouprawnienia (A. Kidyba. Kodeks spółek handlowych. Komentarz do art. 249, System Informacji Prawnej LEX). Uchwała zgromadzenia wspólników może być uznana za krzywdzącą wspólnika zarówno wówczas, gdy cel pokrzywdzenia przyświecał podejmowaniu uchwały, jak i wtedy, gdy treść uchwały spowodowała, że jej wykonanie doprowadziło do pokrzywdzenia wspólnika.

W świetle przedstawionych powyżej wywodów, w celu dokonania oceny, czy zaskarżona uchwała godzi w dobre obyczaje i ma na celu pokrzywdzenie powoda należy wziąć pod uwagę okoliczności konkretnej sprawy.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że przedmiotem zaskarżonej uchwały nr 2 z dnia 7 stycznia 2016 roku było przedłużenie terminu wypłaty dywidendy dla wspólników (...) spółki z o.o. w S.. Uchwała ta dotyczyła zatem jednego z podstawowych uprawnień wspólnika, a mianowicie prawa do udziału w zysku wyrażającym się w prawie do wypłaty dywidendy. Powyższe wynika wprost z art. 191 k.s.h., który stanowi, że wspólnik ma prawo do udziału w zysku wynikającym z rocznego sprawozdania finansowego i przeznaczonym do podziału uchwałą zgromadzenia wspólników, proporcjonalnie do posiadanych udziałów (o ile umowa spółki nie określa odstępstw do zasady proporcjonalności). Prawo do udziału w zyskach spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest jednym z najważniejszych uprawnień udziałowców z racji kapitałowego charakteru tej spółki. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażane są poglądy, że wspólnikom podejmującym uchwałę o zaniechaniu wypłat dywidendy z uwagi na perspektywicznie uwzględniany interes spółki przysługuje szeroka dyskrejonalna władza, co należy łączyć z powściągliwym wkraczaniem przez Sąd w kwestie podstaw takich decyzji, przy dokonywaniu oceny powodztwa wspólnika o uchylenie uchwały opartego na twierdzeniu, że miała na celu pokrzywdzenie wspólnika. Nie oznacza to jednak dowolności w działaniu wspólników, którzy nie mogą naruszać zasady równouprawnienia wspólników i w inny sposób ich krzywdzić, zwłaszcza mniejszościowych (tak wyrok SN z 28.10.2008 r., V CSK 242/08 i 16.04.2004 r. I CK 537/03, Lex nr 125525).

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki nakazujące uchylenie uchwały określone w 249 §1 k.s.h., a mianowicie wykazano sprzeczność uchwały z 7 stycznia 2016 z dobrymi obyczajami oraz fakt, że uchwała ta miała na celu pokrzywdzenie wspólnika W. M..

Istotą podjętej uchwały było kolejne przesunięcie terminu wypłaty dywidendy wspólnikom (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Kodeks spółek handlowych przyznaje wspólnikom i zarządowi kompetencje do wyznaczenia dnia wypłaty dywidendy. Nic nie stoi na przeszkodzie, ażeby uznać, że wspólnicy albo odpowiednio zarząd, po podjęciu uchwały wyznaczającej dzień wypłaty dywidendy mogli uchwałą dzień ten zmienić. Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają względy racjonalne, bowiem sytuacja finansowa spółki zmienia się w sposób dynamiczny i niekiedy wcześniej założony termin wypłaty dywidendy, nawet przy dołożeniu należytej staranności, może okazać się niemożliwy do dotrzymania przez spółkę. Trafnie zauważył WSA w Rzeszowie, że "przyjęcie, iż spółka, wbrew woli jej właścicieli nie może podjąć uchwały o zmianie terminu wypłaty dywidendy, bądź w ogóle o jej niewypłaceniu i mimo braku środków finansowych zobligowana jest dywidendę wypłacić, prowadziłoby do absurdalnych konsekwencji" (wyr. WSA w Rzeszowie z 27.9.2007 r., I SA/RZ 585/07, L.).

O tym, jak dalece naprzód może on zostać przesunięty, trudno przesądzać in abstracto. Należy uwzględnić czynności konieczne w celu przygotowania wypłat, stałą praktykę postępowania i ustalone zwyczaje. Przesunięcie dnia wypłaty dywidendy nie powinno jednak być nadmierne lub nieuzasadnione. W doktrynie za niedopuszczalne uznaje się określenie w uchwale wspólników, o której mowa w art. 193 § 4 zd. 1, albo przez zarząd, odległego terminu wypłaty dywidendy, tj. znacznie dłuższego niż czas niezbędny do przygotowania wypłaty, przy czym w braku regulacji kodeksowych za wyznacznik przyjmowane są zwyczaje ustalone w praktyce obrotu (zob. art. 354 § 1 k.c. powołujący się m.in. na ustalone zwyczaje w zakresie określenia ogólnych reguł wykonywania zobowiązań) (zob. Mateusz Rodzyńkiewicz Komentarz do art. 193 k.s.h., System Informacji Prawnej Lex). Zwyczaje takie wskazują, że - co do

zasady - termin wypłaty dywidendy nie powinien przypadać później niż trzy miesiące od dnia podjęcia uchwały o podziale zysku albo trzy miesiące od przypadającego w innej dacie dnia dywidendy, jeżeli określono, że dzień dywidendy przypada w innym dniu niż dzień podjęcia uchwały o podziale zysku (zob. S. Soltysiński, Kodeks spółek handlowych, t. II, s. 312-313).

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy przypomnieć trzeba, że zaskarżoną uchwałą podjętą 7 stycznia 2016 roku przedłużono termin wypłaty dywidendy za rok 2014 do dnia 30 czerwca 2016 roku. Zważywszy na to, że decyzję o wypłacie dywidendy podjęto 26 czerwca 2015 roku, zasadny jest wniosek, że przy podjęciu tej uchwały przekroczono wszelkie normy, jakie wynikają z zastosowanych w obrocie zwyczajów. W ocenie Sądu orzekającego, w przedmiotowym postępowaniu nie przedstawiono również należytego uzasadnienia dla tak długiego i odległego terminu wypłaty dywidendy. Uzasadnieniem dla podjętej przez wspólników (...) spółki z o.o. w S. uchwały nie może być zamiar spółki zabezpieczenia środków na poczet przyszłego odszkodowania, jakiego domaga się spółka od powoda w procesie karnym.

Podkreślenia wymaga, że w chwili podejmowania zaskarżonej uchwały, tj. 7 stycznia 2016 roku nie istniało żadne postanowienie, którym by zabezpieczono roszczenie pozwanej spółki o zapłatę przez powoda odszkodowania poprzez zajęcie jego udziałów w (...) spółce z o.o. w S.. W świetle załączonych do akt sprawy, niekwestionowanych przez żadną ze stron odpisów wyroków, prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z 17 grudnia 2014 roku utrzymano w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Słubicach o uchyleniu zabezpieczenia majątkowego na mieniu W. M. (między innymi na udziałach w pozwanej spółce), zaś postanowieniem tegoż Sądu z dnia 9 listopada 2015 roku wniosków (...) spółki z o.o. o zabezpieczenie majątkowe na mieniu W. M. w postaci 47 udziałów w pozwanej spółce nie uwzględniono. Jak wynika z postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2 marca 2016 roku ponowny wniosek o zabezpieczenie majątkowe na mieniu powoda został złożony przez pozwaną w dniu 22 grudnia 2015 roku i rozpatrzony negatywnie przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w dniu 1 lutego 2016 roku. Postanowienie to zostało przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie uchylone, a sprawa o wydanie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym przekazana Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania.

W oparciu o powyższe ustalenia nie było dopuszczalne odwlekanie wypłaty dywidendy należnej wspólnikom (...) spółki z o.o. tylko z tego względu, że pozwana spodziewała się uzyskania w przyszłości wyroku uwzględniającego jej powództwo o odszkodowanie od W. M., uznając za niezbędne zabezpieczenie jej roszczenia poprzez zajęcie udziałów powoda w (...) spółce z o.o. w S..

Podjęcie zaskarżonej uchwały należało uznać za sprzeczne z dobrymi obyczajami, skoro w chwili jej podjęcia nie występowały żadne – zasądzone orzeczeniem sądowym - roszczenia spółki względem powoda W. M.. Brak było również w tym czasie choćby nieprawomocnego postanowienia o zabezpieczeniu roszczeń (...) spółki z o.o. w S. na mieniu powoda.

Opisane powyżej uzasadnienie podejmowanej uchwały należy ocenić negatywnie również w tym kontekście, że zaskarżona uchwała nie była pierwszą, którą przedłużono termin wypłaty dywidendy. Pierwotnie ustalony termin wypłaty dywidendy – do dnia 31 sierpnia 2015 roku Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki z 19 sierpnia 2015 roku zmieniło na 31 października 2015 roku, by ponownie – na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników Spółki w dniu 29 października 2015 roku termin ten ustalić na 31 grudnia 2015 roku. Wszystkim podjętym uchwałom sprzeciwiał się reprezentowany przez pełnomocnika W. M.. Jak wynika z protokołów sporządzonych podczas Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki w dniu 19 sierpnia 2015 roku, 29 października 2015 roku, a następnie 7 stycznia 2016 roku, pozwana, (w imieniu której wypowiadał się prezes zarządu H. S.) nie kwestionowała tego, że celem każdorazowego przedłużania terminu wypłaty dywidendy na przyszłość były podejmowane przez nią starania o zabezpieczenie przyszłych roszczeń odszkodowawczych względem W. M..

Odnosnie przesłanki pokrzywdzenia wspólnika sąd miał na uwadze to, że wprawdzie uchwała nr 2 z dnia 7 stycznia 2016 roku dotyczyła wszystkich wspólników – H. S., E. K. i W. M., jednak na skutek jej podjęcia jedynie W. M.

wypłata należnej mu dywidendy nie nastąpi. W przypadku H. S. i E. K. aktualnie nie istnieją żadne przeszkody do wypłaty zaległej dywidendy. W odniesieniu zaś do W. M., ze względu na wydanie w dniu 28 września 2016 roku postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim o zabezpieczeniu na mieniu W. M. grożącej mu kary grzywny oraz obowiązku naprawienia szkody - poprzez między innymi zajęcie należących do tego wspólnika 47 udziałów w (...) spółce z o.o., wypłata dywidendy na rzecz powoda nie będzie mogła nastąpić. Niewątpliwie intencją pozwanej przy podejmowaniu kolejnych uchwał o przesunięciu terminu wypłaty dywidendy, w tym również przy podejmowaniu zaskarżonej przez W. M. uchwały nr 2 z dnia 7 stycznia 2016 roku, było podjęcie przez spółkę działań, które doprowadziłyby do wydania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego na mieniu W. M. (w tym na jego udziałach w pozwanej), a w konsekwencji niedopuszczenie do wypłaty dywidendy powodowi. Z tego względu doszło do różnicowania sytuacji wspólników (...) spółki z o.o. i dlatego uchwałę uznano za podjętą w celu pokrzywdzenia powoda.

W świetle przedstawionych powyżej okoliczności zaskarżona uchwała podlegała uchyleniu w trybie w art. 249 k.s.h.

W piśmie procesowym z dnia 4 marca 2016 roku, jeszcze przed doręczeniem odpisu pozwu, powód cofnął pozew w stosunku do żądania opisanego w punkcie 1 pozwu, zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. nie wymagało to zezwolenia pozwanej. Sąd nie znalazł przy tym w niniejszej sprawie okoliczności o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c., przyjął zatem, że powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym. W tym stanie rzeczy, stosownie do art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie podlegało umorzeniu, o czym orzeczono jak w punkcie II sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu oparto na przepisach art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Stroną wygrywającą spór jest powód, wobec tego pozwana winna zwrócić mu wszystkie celowe koszty procesu przez niego poniesione. Na przyznane od pozwanej na rzecz powoda koszty w wysokości 2264 zł składa się opłata od pozwu w kwocie 2.000 zł oraz kwota 264 zł z tytułu kosztów dojazdu samochodem ze S. do siedziby Sądu. Zasądzona kwota kosztów dojazdu ustalona została na podstawie art. 91 w zw. z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 1025). Stosownie do powyższych przepisów stronie przysługuje zwrot kosztów podróży - z miejsca jej zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu - w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu, zaś górną granicę tych należności stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (ust. 2). Wysokość tych kosztów reguluje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r., poz. 167), które przewiduje w § 3 ust. 4, iż pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, ustaloną przez pracodawcę, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r. poz. 1265 z późn. zm.), tj. w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. Nr 27 poz. 271 z późn. zm.).

Powód prawidłowo wskazał (co sprawdzono z wykorzystaniem strony internetowej Mapy G.), iż odległość z miejsca zamieszkania powoda (ul. (...), S.) do siedziby Sądu (ul. (...), S.) wynosi 158 km. W związku z powyższym koszt przejazdu samochodem na powyższej trasie i z powrotem (316 km), przy użyciu wskaźnika przewidzianego w § 2 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy tj. 0,8358 zł dla samochodów osobowych o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³, wyniósł 264 zł.

Nie uwzględniono natomiast wniosku powoda o zwrot utraconego przez niego zarobku. Powód nie wykazał, by z tytułu stawiennictwa w Sądzie jakkolwiek zarobek utracił. Powód nie przedłożył na powyższą okoliczność żadnych

dowodów, a posłużył się jedynie stawką maksymalną określoną w art. 86 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U z 2014r., poz. 1025 ze zm.). Ustalenie maksymalnej kwoty zwrotu utraconego przez świadka dochodu nie zwalnia powoda z obowiązku wykazania, że taki zarobek – w konkretnej wysokości – utracił (art. 86 ust. 4 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)